

Från mitt kaféfönster.

Som jag är en gammal tungus, som har sina krämpor och sällan kommer ut i det stora, brusande världslifvet, så får jag nöja mig med att betrakta det lilla hvardagslifvet genom en glasruta på mitt stamlokus, emellan det jag studerar avisorna. Men det kan vara intressant nog på vårsidan, när lifvet vaknar upp på nytt och solen glittrar så fagert och väcker till lif alla domnade krafter efter den långa vintersömnen.

Mitt lilla trefliga fönster ligger på Östermalm vid Storgatan midt emot kyrkan och här glider lifvet förbi i en rad af växlingar, allt från dess hoppfulla början, från jublets guldålder, från kärlekens doftande rosentid till vandringsens slut, då den trötte gamlingen ej har mera kvar att erhålla än ett par skoflar mull

på kistan och några minnesord och kanske några tårar af saknad.

Redan tidigt på morgonen börjar defileringen. Det är en rad af unga kvinnor som med sakta steg inträda genom templets öppnade dörrar. Det är mest kvinnor ur de fattigare klasserna och hvar och en bär i sin famn en liten kär och för dem dyrbar börda, en kärleks-pant, som här skall undfå det kristna dopet och upptagas i församlingen. Detta sker i sakristian och presten affärdar den lagstadgade handlingen på enklaste vis under det den lille världsborgaren högljudt ger sitt missnöje tillkänna. Om dess framtida öden bekymrar sig för närvarande ingen, med undantag kanske af modern. Hvad månede en gång blifva af detta okända barn? Kanhända skall det försvinna i hvirfveln och sjunka till stoft sedan det druckit sig äckligt mätt ur lastens brunnar, eller kanske det skall väckas till ett solrikt lif ur sin lilla puppa och som en praktfull fjäril på lätta vingar sväfva mot ljuset och äras af världen, göra sitt fosterland gagn och själf vinna ära och namn. Ja, det ligger allt i nornornas sköte.

Men dagen skrider och solen står i zenit. Dess strålar glittra och värma i den tjusande vårmiddagen. Kyrkportarna öppnas på nytt och in strömmar en ungdomlig skara, unga jungfrur och ynglingar, iklädda högtidsdräkter och smyckade med majblomster. Det är årets nattvardsungdom som nu har storförhör. Det är

ju för mången också en märkesdag, detta att från barn träda ut i lifvet, som ler mot dem med alla sina lockande fröjder och njutningar och glada löften och där de mottagas af de stora människorna med så mycken välvilja — och få börja kampen mot egoismen och småsinnet. Men, mod endast, ni äro unga, starka, och hoppet ler lika klart på er himmel, liksom solen på sin.

Och den unga skaran strömmar åter ut, följd af anhöriga och vänner, och rosiga kinder och klara ögon bidraga att gifva en vacker bild åt taflan.

Så är det en middag. Templets inre är smyckadt, altaret prydt med rika växter. Det är en hymens fest, som skall firas, två hjärtan, som här skola aflägga sitt löfte. Det är en jublets, den blomstersmyckade sällhetens kanhända korta stund i lifvet, då allting sjunger inom människan och allting ter sig i solglans. Vagnarna rulla fram. Det är bröllopgäster ur societeten, som samlas i lysande, eleganta toaletter och uniformer, och å ömse sidor tränges det skådelystna folket för att se på ståten. Så komma tärnor och marskalkar och slutligen den lycklige brudgummen, en ståtlig gardesofficer. Till sist anländer bruden, klädd i hvitt. Hon är ung, skön och blek. Det är också en viktig stund. Går hon mot lyckan och sällheten . . . är det kärleken . . . eller något annat, som bestämt hennes val? Det vet ej iakttagaren, och

anar det ej — det får framtiden säga. Därinne i kyrkan brusar orgeln, bröllopsmarschen ur Midsommarnattsdrömmen sänder ut sina glada toner, vigseln är förbi och den glänsande skaran beger sig till bröllopsmiddagen för att sedan vid tåget säga farväl åt de nygifta, hvilka ila mot södern på sin weddingtrip. Och så är skådespelet slut och blott sista akten eller epilogen till det lilla lifsdramat återstår.

Klockorna klinga så doft, en mjuk, doftande matta af hackadt granris ligger utbredd från kyrkan ända till gatan. Äfven nu äro skåde-lystna samlade för att åse den »sista sortien», och alltjämt ringa klockorna sina klagande ljud. Sakta nalkas det långa tåget med likvagnen i spetsen. Den blomsterhöljda kistan bäres in och sättes på katafalken. I koret placera sig de sörjande och öfriga begrafningsgäster, kyrkan fylles och orgeln brusar. Presten talar — om hvad? Kanske smickrar han och kanhända mycket skulle kunna korrigeras — men det hela utmynnär säkert i att den trötte fått hvila efter lifvets kamp och nu gått till den värld, där ingen oro är — och så är saken all.

Så föres kistan ut till den stora staden där bortom Norrtull, som ständigt växer och växer, och där det stundligen är inflyttning af nya innevånare, och där det råder stillhet och blommor dofta och fåglarna kvittra öfver grafvar och kors.

Ja, så där kan man se en flik af det säll-

samma lifvet från mitt lilla fönster på Östermalm. Dag ut och dag in samma brokiga kalejdoskop; taflorna växla ibland något i det yttre, men innehållet är dock detsamma.

